تورواه أور • الباراشات נח • مامار 4

ויאמר ה' הן עם אחד ושפה א' לכלם...

«وقال ה': ها هم شعب واحد، ولهم جميعًا لغة واحدة»

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق

LikuteiTorah.com
الباراشا الحاسيدية
/likuteitorah.com/ar/torah-ohr/noach/4

1 **ויאמר ה׳ הן עם אחד ושפה א׳ לכלם כו׳ ועתה לא יבצר מהם וגו׳.**

«وقال **ה׳**: هوذا [هم] شعب واحد، ولهم جميعًا لغة واحدة» إلخ، «والآن لن يُحجب عنهم شيء» إلخ.

ולכאורה תמוה איך לא יבצר מהם נגד רצונו ית׳ ומי זה אמר ותהי אם ה׳ לא צוה. גם מה הי׳ [היה] **מחשבותם לעשות מגדל וראשו בשמים שכל זה תמוה.**

للوهلة الأولى، هذا مستغرب: كيف أمكن ألا يُمنع عنهم شيء على خلاف إرادته، تعالى؟ «من ذا قال فكان، إن لم يأمر **ה׳**؟» وكذلك، ما الذي دار في أذهانهم حين عزموا على بناء برج «رأسه في السماء»؟ فكل ذلك مستغرب.

אך הנה בלק״ת [בלקוטי תורה (להאריז״ל)] **להרח״ו** [להרבי חיים ויטאל] **ז״ל** [זכרונו לברכה / זכרונם לברכה] **כתב בענין דור הפלגה שכוונתם הי׳** [היה] **להמשיך להם השפעת טובה בהכרח בכח שמוש השמות אף אם לא היו טובים כו׳ ע״ש.**

لكن في ليكوتي توراه (**לקוטי תורה**) للحاخام حاييم فيتال (**רבי חיים ויטאל**)، رحمه **ה׳**، يكتب عن جيل التفرّق أن قصدهم كان أن يجذبوا إلى أنفسهم فيضًا من الخير قسرًا، بقوة استخدام الأسماء [المقدسة]، مع أنهم لم يكونوا صالحين، إلخ؛ انظر هناك.

2 **וביאור הענין יובן במ״ש בכהאריז״ל** [בכתבי האריז״ל] **ובפרדס בענין ז׳ שמות שאינן נמחקין שם אל בחסד שם אלקים בגבורה ושם הוי״ה בתפארת.**

يُفهم بيان الأمر مما ورد في كتابات الأريزال (**האריז״ל**) وفي كتاب Pardes Rimonim (**פרדס רמונים**) بشأن الأسماء السبعة التي لا يجوز محوها: الاسم الإلهي المختصر **אל** (Kel) في الإحسان (Chesed, **חסד**)، واسم **אלקים** (Elokim) في الشدة (Gevurah, **גבורה**)، واسم **ה׳** (**הוי'** / **שם הוי'**, Havayah) في الجمال (Tiferes, **תפארת**).

ופי׳ דהיינו בהכלים דחג״ת [דחסד גבורה תפארת] **כי האור הוא בכולם משם הוי״ה ורק בהכלים הוא בחסד שם אל כו׳.**

والمراد أوعية الإحسان والشدة والجمال؛ إذ إن النور في جميعها من اسم **הוי'** / **שם הוי'**، ولا يكون اسم **אל** في الإحسان إلا في الأوعية، وهكذا.

ובתפארת אפי׳ [אפילו] **בהכלי מאיר שם הוי״ה (ועמ״ש בפ׳ בא בפסוק בעצם היום הזה). ולהבין זה מפני מה בתפארת הוא הכלי ג״כ מבחי׳ שם הוי״ה משא״כ בשארי הספי׳** [הספירה / הספירות]**.**

أما في الجمال، فيشرق اسم **הוי'** / **שם הוי'** حتى في الوعاء (وانظر ما ورد في **פרשת בא** (Parshas Bo) عند الآية «في ذلك اليوم بعينه»). [نحتاج] إلى فهم هذا: لماذا يكون الوعاء في الجمال أيضًا من مستوى اسم **הוי'** / **שם הוי'**، بخلاف سائر الصفات؟

ויש להבין מ״ש במאמר דפתח אליהו אנת הוא דאפיקת עשר תיקונין וקרינן להון עשר ספירן. חסד דרועא ימינא כו׳ חכמה מוחא בינה לבא כו׳.

ونحتاج إلى فهم ما ورد في المقالة «افتتح إلياهو»: «أنتَ هو الذي أخرج عشرة إصلاحات (tikkunim, **תיקונין**)، وندعوها عشر صفات (**ספירות**)... الإحسان، الذراع اليمنى، وما إلى ذلك؛ الحكمة (Chochmah, **חכמה**)، الدماغ؛ الفهم (Binah, **בינה**)، القلب»، وما إلى ذلك.

3 **וכל ספירה אית לה שם ידיעא כו׳ ואנת לית לך שם ידיעא אנת הוא חכים ולא בחכמה ידיעא אנת הוא מבין ולא בבינה ידיעא.**

«ولكل واحدة من الصفات المنبثقة (Sefiros, **ספירות**) اسم معلوم، إلخ؛ أما أنت فلا اسم معلومًا لك. أنت حكيم، ولكن ليس بحكمة معلومة؛ أنت فاهم، ولكن ليس بفهم معلوم.»

דהנה תחלה הזכיר חו״ב [חכמה ובינה] **חכמה מוחא ובינה לבא ומהו שאמר אח״כ אנת הוא חכים דאין ר״ל** [רוצה לומר] **אנת הוא חכים שמתלבש באותו בחי׳ חכמה שהזכיר תחלה שהוא מהע״ס** [מהעשר ספירות]**.**

فقد ذكر أولًا الحكمة (Chochmah, **חכמה**) والفهم (Binah, **בינה**) — «الحكمة، الدماغ؛ والفهم، القلب» — فما معنى قوله بعد ذلك: «أنت حكيم»؟ فهو لا يقصد بقول «أنت حكيم» أن **ה׳** متلبّس بذلك المستوى نفسه من الحكمة الذي ذكره أولًا، وهو واحد من الصفات العشر المنبثقة (**ספירות**).

דמדקאמר וכל ספירה אית לה שם ידיעא ואנת לית לך שם ידיעא אנת הוא חכים. זה מורה דפי׳ אנת הוא חכים הוא ג״כ בבחי׳ דלית לך שם ידיעא.

فإن قوله: «ولكل واحدة من الصفات المنبثقة اسم معلوم، أما أنت فلا اسم معلوم لك؛ أنت حكيم» يدل على أن معنى «أنت حكيم» هو أيضًا بمعنى «لا اسم معلوم لك».

4 **ואלו בהתלבשות אור א״ס ב״ה בע״ס** [בעשר ספירות] **דאצי׳ אזי נקרא הוא ית׳ בשם לפי הספי׳** [הספירה / הספירות] **שמתלבש בה**

أما حين يلبس النور اللانهائي (Or Ein Sof, **אור אין סוף**)، المبارك، الصفات المنبثقة (Sefiros, **ספירות**) العشر في عالم الانبثاق (Atzilus, **אצילות**)، فإنه يُدعى عندئذ باسم بحسب الصفة (Sefirah, **ספירה**) التي يلبسها،

כמ״ש בפרדס שער השמות באריכות וכנ״ל שם אל בחסד כו׳. וא״כ איך יתכן בחי׳ אנת הוא חכים וגם לית לך שם ידיעא.

كما ورد بإسهاب في Pardes Rimonim (**פרדס רמונים**)، في باب الأسماء، وكما [ذُكر] أعلاه: الاسم **אל** (Kel) في الإحسان (**חסד**, Chesed)، إلخ. فإذا كان الأمر كذلك، فكيف يمكن [أن يُقال عن مستوى] «أنت حكيم»، وكذلك «ليس لك اسم معروف»؟

אלא הפי׳ דמתחלה אמר אנת הוא חד ולא בחושבן ואע״ג [ואף על גב] **דאפיקת עשר תקונין שהם ע״ס** [עשר ספירות] **דתקון דאצי׳ אשר כל ספירה היא בחינה מיוחדת מזולתה חכמה חסד כו׳**

بل المعنى هو هذا: جاء أولًا قوله: «أنت واحد، ولكن لا بالحساب»؛ ومع أن «أخرجت عشرة **תקונין**»، وهي الصفات المنبثقة العشر لنظام **תקון** في عالم الانبثاق، وفيها كل صفة مستوى متميز عن سائر الصفات—الحكمة (**חכמה**, Chochmah)، والإحسان، إلخ—

וא״כ הוה ס״ד שגם בהעצמות יש ח״ו [חס ושלום] **ג״כ בחינות מיוחדות חכמה חסד כו׳ לזה אומר שאינו כן כי בחי׳ אנת הוא חכים הוא ולא בחכמה ידיעא.**

فقد يُظنّ عندئذ أن في الجوهر نفسه أيضًا مستويات متميزة، حاشا، من حكمة وإحسان، إلخ. ولهذا يقول إن الأمر ليس كذلك؛ فمستوى «أنت حكيم» معناه «لكن ليس بحكمة معروفة».

ר״ל [רוצה לומר] **כי חכמה דאצי׳ נק׳ חכמה ידיעא אע״פ** [אף על פי] **שהיא ג״כ באמת למעלה מעלה ממהות חכמה דבי״ע מ״מ כיון**

أي إن حكمة عالم الانبثاق تُسمّى «حكمة معروفة». ومع أنها هي أيضًا أعلى بكثير، في الحقيقة، من ماهية حكمة عوالم الخلق (**בריאה**, Beriah) والتكوين (**יצירה**, Yetzirah) والفعل (**עשיה**, Asiyah)، فإنها مع ذلك، بما أنها

שהיא מקור ושרש להן נקראת חכמה ידיעא והיינו ששם הוא בחי׳ כלים ממש חכמה יש לה כלי בפ״ע [בפני עצמו] **בינה בפ״ע** [בפני עצמו]**.**

مصدرها وأصلها، تُسمّى «حكمة معروفة». أي إن هناك مستوى الأوعية الفعلية: فللحكمة وعاء خاص بها، وللفهم (**בינה**, Binah) وعاء خاص بها.

5 **וזהו דייקא בע"ס** [בעשר ספירות] **דאצילו'** [דאצילות]**. אבל מה דאנת הוא חכים הוא לא בחכמה ידיעא כלל עד שהתהוות חכמה דאצי' מבחי' אנת הוא חכים הוא**

وهذا إنما يصدق تحديدًا على الصفات المنبثقة (**ספירות**, Sefiros) العشر في عالم الانبثاق (**אצילות**, Atzilus). أما ما [يقال فيه] «أنت حكيم» فليس حكمةً معلومةً على الإطلاق؛ حتى إن نشوء الحكمة (**חכמה**, Chochmah) في عالم الانبثاق من مستوى «أنت حكيم» يكون

ע"ד התהוות יש מאין ולא בחי' עילה ועלול כלל ולא ע"ד התהוות חכמה דבי"ע מחכמה דאצי' שזה נק' ג"כ השתלשלות שלכך נק' חכמה דאצי' חכמה ידיעא ואיך היא ידיעא

على نحو نشوء شيء من لا شيء (**יש מאין**, yesh me'ayin)، لا على نحو العلة والمعلول إطلاقًا؛ ولا على نحو نشوء **חכמה** في عالم الخلق (**בריאה**, Beriah)، وعالم التكوين (**יצירה**, Yetzirah)، وعالم الفعل (**עשיה**, Asiyah)، من **חכמה דאצילות**، وهو ما يسمى أيضًا سلسلة العوالم الهابطة (**השתלשלות**, hishtalshelus). ولهذا تسمى **חכמה דאצילות** «حكمة معلومة». وكيف تكون «معلومة»؟

אלא שלפי שחכמה דבי"ע נתהווה ממנה ע"י השתלשלו' [השתלשלות] **והיא גלויה וידועה לכך גם החכמה דאצי' נק' חכמה ידיעא.**

إنما لأن **חכמה** في عوالم **בריאה**، **יצירה**، **עשיה** نشأت منها عن طريق **השתלשלות**، وهي ظاهرة ومعلومة؛ ولذلك تسمى **חכמה דאצילות** أيضًا «حكمة معلومة».

6 **וכמו ע"ד שנק' אדם דאצי' אדם דעשייה. משא"כ בחי' אנת הוא חכים הוא לא בחכמה ידיעא וזהו הנק' בלשון הפרדס עשר ספירות הגנוזות במאצילן שע"ז אמר אנת הוא חכים כו'.**

وهذا نظير أن يُسمّى آدم عالم الانبثاق (**אדם דאצילות**، Adam d'Atzilus) آدم عالم الفعل (**אדם דעשייה**، Adam d'Asiyah). أما مستوى «أنت حكيم» فليس بحكمة معلومة؛ وهذا ما يُسمّى، في اصطلاح كتاب بارديس ريمونيم (**פרדס רמונים**)، «الصفات العشر المنبثقة (**ספירות**، Sefiros) المخفية في مُفيضها»، وهو ما قيل فيه: «أنت حكيم»، وما إلى ذلك.

וענין זה עולה בקנה אחד עם מ"ש בע"ח [בעץ חיים] **שיש עקודים נקודים וברודים והיינו שבעקודים כל הע"ס** [העשר ספירות] **הם עקודים בכלי א' ואין שם שום**

وهذا الأمر ينسجم تمام الانسجام مع ما ورد في عيتس حاييم (**עץ חיים**): أن هناك أكوديم (**עקודים**، Akudim)، ونيكوديم (**נקודים**، Nekudim)، وبيروديم (**ברודים**، Berudim). ومعنى ذلك أن الصفات العشر المنبثقة في أكوديم مرتبطة كلها بوعاء واحد، ولا يوجد

התחלקות כלל לע״ס [לעשר ספירות] **ובנקודים הוא שנחלקו לעשר נקודות וברודים הוא עולם התקון בחי׳ פרצופים כו׳ וז״ש** [וזהו שכתוב] **אליהו אנת הוא דאפיקת עשר תקונין שהם ע״ס** [עשר ספירות] **דברודים.**

أي انقسام فيها إطلاقا إلى عشر صفات منبثقة؛ وفي نيكوديم انقسمت إلى عشر نقاط؛ أما بيروديم فهو عالم تيكون (التصحيح؛ **תקון**، Tikkun)، أي مستوى البارتسوفيم (التكوينات؛ **פרצופים**، partzufim)، وما إلى ذلك. وهذا ما قاله إلياهو (**אליהו**): «أنت الذي أخرجت عشرة تيكونيم (**תקונין**، tikkunim)»، وهي الصفات العشر المنبثقة في بيروديم.

אמנם שרשם ומקורם שהם בחי׳ עקודים הרי הם בכלי א׳ ממש כל הבחי׳ חו״ב [חכמה ובינה] **כו׳ והיינו לפי שהם למעלה מעלה ממהות בחי׳ חכמה ובינה הידועים דאצילות**

لكن جذرها ومصدرها، أي مستوى أكوديم، تكون فيه جميع المستويات، الحكمة والفهم وما إلى ذلك، حقا في وعاء واحد. وذلك لأنها تعلو كثيرا، كثيرا، ماهيةَ المستويات المعروفة للحكمة (**חכמה**، Chochmah) والفهم (**בינה**، Binah) في عالم الانبثاق.

(והתהוות חכמה ובינה דאצילות הוא יש מאין היינו ע״י צמצום א״ק [אדם קדמון] **וצמצום הדיקנא עד דאו״א** [דאבא ואימא] **יונקים רק מבחי׳ שערות כו׳ משא״כ מאצי׳ לבריאה אינו רק ע״י פרסא שאינו מערך הצמצומים אלו שבין א״ק** [אדם קדמון] **לאצילות ולכן נק׳ השתלשלות)**

(أما نشوء الحكمة والفهم في عالم الانبثاق، فهو نشوء شيء من لا شيء، أي إنه يتم بواسطة انكماش آدم قَدْمُون (**אדם קדמון**، Adam Kadmon) وانكماش اللحية (**דיקנא**، dikna)، إلى أن يستمد الأب والأم (**אבא ואמא**، Abba v'Imma) غذاءهما من مستوى الشعيرات وحده، وما إلى ذلك؛ بينما لا يكون الانتقال من عالم الانبثاق إلى عالم الخلق إلا بواسطة بارسا (حاجز؛ **פרסא**، parsa)، وهو ليس من جنس هذه الانكماشات التي بين آدم قَدْمُون وعالم الانبثاق؛ ولذلك يُسمّى سلسلة العوالم الهابطة (**השתלשלות**، hishtalshelus).)

ולכן נקראים בשם ע״ס [עשר ספירות] **הגנוזות. ויובן עד״מ כי הנה כחות הנפש המתלבשים באברי הגוף הרי הם מתחלקים כל כח מהות בפ״ע** [בפני עצמו] **ובאבר מיוחד בפ״ע** [בפני עצמו]**.**

ولذلك تُسمّى «الصفات العشر المخفية». ويمكن فهم ذلك بمثال: فقوى النفس التي تتلبّس بأعضاء الجسد تنقسم، إذ تكون كل قوة منها كيانا متميزا بذاته، ولكل منها عضو خاص بها.

כח הראיה בעין וכח השמיעה באוזן וכח המעשה בידים. וכן בכחות עליונים מהן כח השכל במוח וכח המדות בלב.

فقوة الإبصار في العين، وقوة السمع في الأذن، وقوة الفعل في اليدين. وكذلك القوى الأعلى منها: فقوة العقل في الدماغ، وقوة الصفات الوجدانية (**מדות**، middos) في القلب.

7 **והנה כל כחות אלו נמשכים ומתפשטים מן הנפש האחת שהיא עצם א' וא"כ החילוקי כחות הנ"ל כשהיו עדיין כלולים בהנפש ודאי היו כולם בהתכללות אחת ממש בלי שום התחלקות וכמו שהנפש היא עצם א'.**

والآن، فإن جميع هذه القوى تنبثق وتنتشر من النفس الواحدة، وهي جوهر واحد. فإذا كان الأمر كذلك، فإن القوى المتمايزة المذكورة أعلاه، حين كانت لا تزال مندرجة في النفس، كانت جميعها بلا شك مندرجة في وحدة واحدة بعينها، من دون أي انقسام، كما أن النفس جوهر واحد.

8 **ואיך הוא זה והלא אנו רואים ראיה ושמיעה הם שני בחינות שונות זו מזו אלא ודאי משום כשהיו בחי'**

وكيف يمكن أن يكون هذا؟ ألسنا نرى أن البصر والسمع مستويان مختلفان أحدهما عن الآخر؟ بل لا بدّ إذًا من أنه حينما

כחות אלו בנפש הם בבחי' דקה ורוחני' יותר לאין שיעור מכשהם אח"כ בגוף החומרי עד ששם הם כולם מיוחדים כאלו הם רק דבר א' ממש.

كانت هذه القوى في النفس في حالة أدقّ وأكثر روحانية بما لا يُقاس مما هي عليه بعد ذلك في الجسد المادي، حتى إنها هناك كلها متحدة، كما لو كانت حرفيًا شيئًا واحدًا فحسب.

9 **ועד"ז יובן הנמשל שענין ע"ס** [עשר ספירות] **דאצי' שהם כל בחי' בכלי בפ"ע** [בפני עצמו] **חכמה בחי' בפ"ע** [בפני עצמו] **וחסד בפ"ע** [בפני עצמו] **כו'**

وعلى هذا النحو يُفهَم وجهُ التطبيق: فالصفات المنبثقة العشر (Sefiros ,**ספירות**) في عالم الانبثاق (Atzilus ,**אצילות**)، كلٌّ منها مستوى قائم بذاته في وعاء مستقل: الحكمة (Chochmah ,**חכמה**) مستوى قائم بذاته، والإحسان (Chesed ,**חסד**) مستوى قائم بذاته، وهكذا.

אבל בשרשן בבחי' ע"ס [עשר ספירות] **הגנוזות הם בעילוי יותר דק ונעלה לאין קץ עד ששם הם כולם רק דבר א' ממש וזהו שהן עקודים בכלי א' ממש.**

لكنها في أصلها، في مستوى الصفات المنبثقة العشر الخفية (**ספירות**)، تكون في مرتبة ألطف وأعلى بما لا نهاية، حتى إنها هناك ليست جميعًا إلا شيئًا واحدًا بعينه؛ وهذا هو [معنى] كونها «**עקודים**» (Akudim)، [مرتبطة بعضها ببعض] في وعاء واحد حرفيًا.

וזה שבאצי׳ חכמה וחסד הם שני דברים שונים זמ״ז [זה מזה] **היינו לפי שחכמה דאצי׳ אינה בערך כלל מהות החכמה דעקודים וכנ״ל שהיא הנק׳ חכמה ידיעא.**

وكون الحكمة والإحسان في عالم الانبثاق شيئين مختلفين أحدهما عن الآخر، إنما يرجع إلى أن حكمة عالم الانبثاق لا تقاس بحالٍ بماهية الحكمة في «**עקודים**»، وكما [ذُكر] أعلاه، فهي التي تُسمّى «حكمة معلومة».

10 **והנה אח״כ נמשך בחי׳ עולם הנקודים ושם כל ספי׳** [ספירה / ספירות] **בפ״ע** [בפני עצמו] **והן עשר נקודות. והיינו שכבר ירדו בירידה גדולה ממדרגת ע״ס** [עשר ספירות] **דעקודים שהן כולם דבר א׳ כנ״ל משא״כ בע״ס** [בעשר ספירות] **דנקודים וזהו כמו בחי׳ חכמה ידיעא כו׳.**

بعد ذلك انبثق مستوى عالم النقاط (**נקודים**, Nekudim)، وهناك كانت كل صفة منبثقة (**ספירה**, Sefirah) قائمة بذاتها، وهي عشر نقاط. أي إنها كانت قد هبطت هبوطًا عظيمًا عن مرتبة الصفات العشر المنبثقة في عالم المقيّدات (**עקודים**, Akudim)، حيث كانت كلها شيئًا واحدًا، كما ذُكر [أعلاه]؛ بخلاف الصفات العشر المنبثقة في عالم النقاط. وهذا شبيه بمستوى «حكمة معلومة»، إلخ.

(והרי מובן גודל הצמצום והירידה כי מלבד זה שבעקודים וע״ס [ועשר ספירות] **הגנוזות היו בעילוי רב יותר עד שנק׳ חכים ולא בחכמה ידיעא כנ״ל.**

(وهكذا يتضح عِظَم الانكماش (**צמצום**, tzimtzum) والهبوط؛ ففضلًا عن أنهم في عالم المقيّدات وفي الصفات العشر المنبثقة الخفية كانوا في رفعة أعظم بكثير، حتى إنهم سُمّوا «حكيمًا»، ولكن ليس بحكمة معلومة»، كما ذُكر [أعلاه]،

הרי עוד זאת כי התם כיון שכולן בכלי א׳ ואין בהם שום התחלקות א״כ בהמשכת בחי׳ חכמה עד״מ הרי יש בזה כל הע״ס [העשר ספירות] **הגנוזות יחד ולא בחי׳ חכמה בפ״ע** [בפני עצמו] **כיון דהתם אין חכמה בחי׳ בפ״ע** [בפני עצמו] **כלל לבדה.**

فإلى جانب ذلك، بما أنهم هناك جميعًا في وعاء واحد، وليس فيهم أي انقسام على الإطلاق، فإن المستوى الذي ينبثق عند امتداد مستوى الحكمة (**חכמה**, Chochmah)، على سبيل المثال، يشتمل على الصفات العشر المنبثقة الخفية كلها معًا، لا على مستوى الحكمة وحده؛ إذ إن الحكمة هناك ليست مستوى قائمًا بذاته، منفردةً على الإطلاق.

כ״א כל הע״ס [העשר ספירות] **הגנוזות הם דבר א׳ ממש. א״כ אין שייך כלל לומר המשכת חכמה בפ״ע** [בפני עצמו] **כ״א המשכת דבר הנק׳ ע״ס** [עשר ספירות] **הגנוזות כו׳ יחד.**

بل إن الصفات العشر المنبثقة الخفية كلها شيء واحد حقًا. وعليه، لا يصح مطلقًا أن نتحدث عن امتداد الحكمة وحدها، وإنما عن امتداد الشيء الذي يُسمى الصفات العشر المنبثقة الخفية، إلخ، مجتمعةً.

משא״כ בבחי׳ ע״ס [עשר ספירות] **דנקודים נתצמצם להיות חכמה נמשכת בחי׳ א׳ לבדה ממש וכן חסד כו׳.**

أما مستوى الصفات العشر المنبثقة في عالم النقاط، فقد انكمش بحيث تنبثق الحكمة بوصفها مستوى واحدًا منفردًا حقًا، وكذلك الإحسان (**חסד**, Chesed)، إلخ.

והרי מובן שאין ערוך כלל בחי׳ חכמה כשהיא בפ״ע [בפני עצמו] **לבחי׳ הכוללת כל הע״ס** [העשר ספירות] **יחד ממש וכמו שאין ערוך אות אחת הנפרדת מתיבת למשפחותיכם עד״מ לגבי התיבה כולה כשהיו כל האותיות יחד.**

وهكذا يتضح أن مستوى الحكمة حين تكون وحدها لا يقارن مطلقًا بالمستوى الذي يشتمل على الصفات العشر المنبثقة كلها مجتمعةً حقًا؛ فذلك مثل حرف واحد فُصل عن كلمة **למשפחותיכם** (lemishpechoseichem، «بحسب عائلاتكم»)، فلا يقارن، على سبيل المثال، بالكلمة كلها حين كانت حروفها جميعًا مجتمعة.

מלבד מה שבחי׳ החכמה זו כשהיא בפ״ע [בפני עצמו] **נק׳ חכמה ידיעא משא״כ החכמה דע״ס** [דעשר ספירות] **דעקודים נק׳ חכים ולא בחכמה ידיעא. וגם ע״ז שייך אנת הוא חד ולא בחושבן כיון שאין שם בחי׳ התחלקות עשר ספירות כנ״ל.**

وذلك فضلًا عن أن مستوى الحكمة هذا، حين يكون قائمًا بذاته، يُسمى «حكمة معلومة»، بخلاف حكمة الصفات العشر المنبثقة في عالم المقيّدات، التي تُسمى «حكيمًا، ولكن ليس بحكمة معلومة». وينطبق عليها أيضًا قول «أنت واحد، لا بالعدد»، إذ لا يوجد هناك انقسام إلى عشر صفات منبثقة، كما ذُكر [أعلاه].

ומ״מ אור א״ס ב״ה עצמו הוא למעלה מעלה מבחי׳ עקודים כי גם עקודים נק׳ אדם דבריאה לגבי א״ס ב״ה ועמ״ש ע״פ את שבתותי תשמרו בענין שבת תתאה ושבת עלאה).

ومع ذلك، فإن النور اللانهائي (**אור אין סוף**, Or Ein Sof)، المبارك، ذاته أرفع بكثير من مستوى عالم المقيّدات؛ فحتى عالم المقيّدات يُسمى آدم عالم الخلق (**בריאה**, Beriah) بالقياس إلى اللامتناهي (**אין סוף**, Ein Sof)، المبارك. وانظر ما كُتب على [الآية] «تحفظوا سبوتي»، في شأن السبت الأدنى (**שבת**, Shabbos) والسبت الأعلى.)

ועד״ז ההפרש בין הארת הקו להרשימו שנשאר אחר הצמצום ומקום פנוי. דהנה הארת הקו מאיר בכל עולם לפי ערכו אך הרשימו היא בחי׳ הכוללת לכל העולמות.

وبالمثل [يكون] الفرق بين إشراق خط النور (**קו**, kav) والأثر الباقي (**רשימו**, reshimu) بعد الانكماش (**צמצום**, tzimtzum) والحيّز الخالي. فإشراق خط النور يسطع في كل عالم بحسب قدره، أما الأثر الباقي فهو المستوى الذي يشمل العوالم كلها.

(וצ"ע [וצריך עיון] **דמבואר בכמה מקומות דהקו גבוה הרבה מהרשימו וע' באגה"ק** [באגרת הקודש] **מאמר איהו וחיוהי הארת הקו והארה דהארה והארה דהארה כו'):**

(وهذا يحتاج إلى مزيد من النظر، إذ ورد في مواضع عدة أن خط النور أعلى بكثير من الأثر الباقي. وانظر في إغرت هكودش (**אגרת הקודש**)، في المقالة «هو وقوة حياته»: إشراق خط النور، ولمعة من لمعة، ولمعة من لمعة من لمعة، إلخ.)

11 **והנה בעולם הנקודים הי'** [היה] **שבה"כ** [שבירת הכלים] **שזהו ענין עולם התהו והיינו לפי שהיו רק בבחי' נקודות כל א' בחי' בפ"ע** [בפני עצמו] **ואח"כ עולם הברודים הוא עולם התקון שנעשו בבחי' פרצופים שהוא להיות בחי' התכללות.**

والآن، في عالم النقاط (Nekudim ,**נקודים**)، وقع تحطّم الأوعية، وهذا هو شأن عالم الفوضى (Tohu ,**תהו**)؛ وذلك لأنهم لم يكونوا إلا على هيئة نقاط، وكان كلٌّ منها مستوى قائمًا بذاته. ثم إن عالم البروديم (Berudim ,**ברודים**) هو عالم الإصلاح (**תקון**, Tikkun)، حيث صارت الصفات تشكيلات (partzufim ,**פרצופים**)، أي دخلت في حالة اشتمال،

שלא יהיה חכמה בפ"ע [בפני עצמו] **כ"א תהיה כלולה ג"כ מכל הע"ס** [העשר ספירות] **ונק' פרצוף אבא וכן פרצוף ז"א שעיקרו בחי' המדות**

بحيث لا تكون الحكمة (Chochmah ,**חכמה**) قائمة بذاتها، بل تشتمل أيضًا على الصفات العشر المنبثقة (Sefiros ,**ספירות**) كلها، وتُسمّى هيئة الأب (partzuf Abba ,**פרצוף אבא**)؛ وكذلك هيئة الوجه المصغّر (**ז"א**, Z'eir Anpin)، الذي يتمثّل جوهره في الصفات الوجدانية (middos ,**מדות**)،

אך כולן היו כלולים יחד וגם המוחי' [המוחין] **דאו"א** [דאבא ואימא] **מאירים בהם. וה"ז** [והרי זה] **מעלה יתירה מבבחי' נקודים שהי'** [שהיה] **רק כל בחי' בפ"ע** [בפני עצמו] **חסד לבדו וגבורה לבדו.**

لكنها كلها كانت مشتملة بعضها في بعض، وكانت القوى العقلية (mochin ,**מוחין**) للأب والأم (Abba v'Imma ,**אבא ואמא**) تشرق فيها أيضًا. وهذا فضل عظيم على مرتبة النقاط، حيث كان كل مستوى قائمًا بذاته فحسب: الإحسان (Chesed ,**חסד**) وحده، والشدة (Gevurah ,**גבורה**) وحدها.

אבל בתקון יש בחי' התכללות והתחברות (כמו עד"מ חבור האותיות שנפרדו להיות מצטרפין יחד לתיבות ומ"מ אין זה כמו בחי' עקודים שהיו כולן דבר א' ממש עד שהיו רק בכלי א'

أما في عالم **תקון**، فهناك اشتمال واتحاد (على سبيل التشبيه، مثل اتحاد الحروف التي كانت متفرقة، حتى تجتمع معًا في كلمات. ومع ذلك، فليس هذا كمرتبة عكوديم (Akudim ,**עקודים**)، حيث كانت كلها في الحقيقة شيئًا واحدًا، حتى إنها لم تكن إلا في وعاء واحد؛

משא״כ בברודים שכל ספירה יש לה כלי בפ״ע [בפני עצמו] **רק שמתכללים מכל הע״ס** [העשר ספירות] **וכו׳ ומ״מ ע״י התכללות זו מאיר בהן הארה עליונה מא״ס ב״ה כי אור א״ס ב״ה מאיר ונמשך דוקא במקום שיש חבור והתכללות.**

بخلاف عالم **ברודים**، حيث لكل صفة منبثقة وعاؤها الخاص، غير أنها تشتمل على الصفات العشر المنبثقة كلها، إلخ. ومع ذلك، فمن خلال هذا الاشتمال يشرق فيها نور علوي من اللامتناهي (**אין סוף**, Ein Sof)، مباركًا هو؛ لأن النور اللانهائي (**אור אין סוף**, Or Ein Sof)، مباركًا هو، يشرق ويمتدّ على وجه الخصوص في موضع يوجد فيه اتحاد واشتمال.

וכמו למטה זכר ונקבה בראם ועי״ז ויברך אותם ע״י ההתכללות כו׳ וכמו בצירוף עשרה אומרים דבר שבקדושה דאכל בי עשרה שכינתא שריא משא״כ אם היו אלו העשרה כ״א [כל אחד / כל אחת] **בפ״ע** [בפני עצמו] **כו׳).**

وكذلك في الأسفل: «ذكرًا وأنثى خلقهما»، وبهذا «باركهما» — من خلال الاشتمال، إلخ. وكذلك حين يجتمع عشرة، يقولون قولًا من أقوال القداسة؛ إذ «على كل جماعة من عشرة يحلّ الحضور الإلهي (**שכינה**, Shechinah)» — وليس الأمر كذلك إذا كان كل واحد من هؤلاء العشرة قائمًا بذاته، إلخ.)

וזהו ע״י שם מ״ה [שם מ״ה] **המאיר בעולם התקון ששרשו למעלה מבחי׳ נקודים כי הוא שם מ״ה** [שם מ״ה] **דא״ק** [דאדם קדמון] **שהוא בחי׳ האור הכללי ע״ד הנ״ל בעקודים ע״כ ממנו נמשך התקון שיהיה נעשה ההתכללות בברודים**

وهذا يكون بوساطة الاسم م**״ה** (**שם מ״ה**, Mah)، الذي يشرق في عالم **תקון**، والذي جذرُه أسمى من مرتبة **נקודים**؛ فهو الاسم م**״ה** في آدم القديم (**אדם קדמון**, Adam Kadmon)، وهو مستوى النور الجامع للكل، على النحو المذكور أعلاه بخصوص **עקודים**. ولذلك ينبع منه الإصلاح، فتتحقق حالة الاشتمال في عالم **ברודים**.

והיינו כי שם מ״ה [שם מ״ה] **הוא בחי׳ בטול מלשון ונחנו מה וההתכללות נמשך מחמת הבטול לאור א״ס ב״ה. ולכן ע״י שם מ״ה** [שם מ״ה] **נעשה ג״כ ההתכללות בע״ס** [בעשר ספירות] **דתיקון כו׳:**

أي إن الاسم **מ״ה** هو مستوى إبطال الذات (**ביטול**, bittul)، من عبارة «وما نحن؟»؛ والاشتمال ينبع من **ביטול** أمام النور اللانهائي، مباركًا هو. ولذلك يتحقق أيضًا، بوساطة الاسم **מ״ה**، الاشتمال في الصفات العشر المنبثقة لعالم **תקון**، إلخ.

12 **ומעתה יובן מה דבתפארת בהכלי ג״כ הוא מבחי׳ שם הוי״ה משא״כ בכלים דחו״ג** [דחסד וגבורה] **כי הנה עיקר ההתכללות הנעשה בעולם התקון הוא**

ومن هنا يتّضح لماذا يكون الوعاء في مستوى الجمال (**תפארת**, Tiferes) أيضًا من مستوى اسم **ה׳** (**ה׳**, Havayah)، بخلاف أوعية الإحسان (**חסד**, Chesed) والشدة (**גבורה**, Gevurah). ذلك أن جوهر التضمّن المتبادل الذي يتحقق في عالم الإصلاح (**תקון**, Tikkun) هو

ע״י קו האמצעי שהוא בחי׳ תפארת מדתו של יעקב שלימו דאבהן ישב אוהלים שמחבר בחי׳ חו״ג [חסד וגבורה]

من خلال الخط الأوسط، وهو مستوى الجمال، صفة يعقوب (**יעקב**) ـ «كمال الآباء»، و«ساكن الخيام» ـ الذي يصل الإحسان والشدة.

ולכן יעקב המשיך בחי׳ עקודים נקודים וברודים שהמשיך מבחי׳ עקודים גם בברודים ע״י שם מ״ה [שם מ״ה] **להיות התכללות כו׳**

ولذلك استجلب يعقوب مستوى المخطّطين (**עקודים**, akudim)، والمنقّطين (**נקודים**, nekudim)، والمرقّطين (**ברודים**, berudim) [«مخطّطين ومنقّطين ومرقّطين»]: فقد استجلب من مستوى المخطّطين إلى المرقّطين أيضًا، بواسطة اسم ماه (**מ״ה**, Mah)، لكي يتحقق التضمّن المتبادل، وما إلى ذلك.

ולכן תפארת נק׳ אות אמת (**עי׳** [עיין] **בזוהר ר״פ ויקרא**) **מפני שמחבר ועושה התכללות שלא יהיו המדות חו״ג** [חסד וגבורה] **נגדיים זה לזה.**

ولذلك يُسمّى الجمال «علامة الحق» (انظر الزوهار، في مطلع باراشات «ويكرا»)، لأنه يصل بين الصفات ويحقق التضمّن المتبادل، فلا تكون صفتا الإحسان والشدة متعارضتين.

והנה הגדול הגבור הוא בחי׳ חו״ג [חסד וגבורה] **והנורא הוא בחי׳ תפארת ויש בו תוספת וי״ו והנורא**

والآن، «العظيم، الجبّار» هما مستوى الإحسان والشدة، و«الرهيب» هو مستوى الجمال؛ وفيه واو زائدة: «والرهيب» (**והנורא**, ve-hanora).

שנמשך המשכה עליונה שעי״ז נעשה ההתכללות וכענין הנ״ל דהתקון וההתכללות הוא ע״י המשכת שם מ״ה [שם מ״ה] **וכן ביעקב נאמר מה נורא המקום הזה.**

[أي] إن تدفّقًا علويًا يُستجلب إلى الأسفل، ومن خلاله يتحقق التضمّن المتبادل، كما في المسألة المذكورة أعلاه: إن الإصلاح والتضمّن المتبادل يتحققان باستجلاب اسم ماه. وكذلك قيل عن يعقوب: «ما (**מה**, mah) أهيب هذا المكان!»

וזהו דבכלי הת״ת [התפארת] **הוא מאיר שם הוי״ה שהוא הארה גדולה ונעלית יותר מבכלים דחו״ג** [דחסד וגבורה] **והיינו**

وهذا هو سبب إشراق اسم **ה׳** في وعاء الجمال؛ فهو إشراق أعظم وأسمى من الإشراق في أوعية الإحسان والشدة. أي إن

כי ע״י שם הוי״ה נמשך בחי׳ ההתכללות וז״ש [וזהו שכתוב] **הוי״ה אחד (ועמ״ש ע״פ לתת נקמת הוי״ה במדין).**

إن مستوى التضمّن المتبادل يُستجلب بواسطة اسم **ה׳**؛ وهذا هو [معنى] ما قيل: «**ה׳** واحد» (وانظر ما كُتب في شرح [الآية] «لإنزال انتقام **ה׳** على مديان»).

והנה התורה נק׳ תורת הוי״ה כי בתורה כתיב וכל נתיבותיה שלום וכמ״ש או יחזיק במעוזי יעשה שלום לי וגו׳

والآن، تُسمّى التوراة (**תורה**) «توراة اسم **ה׳** (**ה׳**, Havayah)»، لأنّه ورد في التوراة: «وجميع مسالكها سلام»؛ وكما ورد: «أو فليتمسّك بحصني، فيصنع السلام معي»، إلخ. —

שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה שיהי׳ [שיהיה] **בחי׳ ההתכללות ויחוד הספירות וההיכלות ועי״ז יומשך גילוי אור א״ס ב״ה. והתכללות זו הוא ע״י הבטול.**

السلام في البلاط السماوي والبلاط الأرضي: أن يتحقّق مستوى الاشتمال والوحدة بين الصفات المنبثقة (**ספירות**, Sefiros) والحجرات (**היכלות**, heichalos)، ومن خلال ذلك يُستجلب إلى أسفل انكشاف النور اللانهائي (**אור אין סוף**, Or Ein Sof)، **ב״ה**. وهذا الاشتمال يكون بإبطال الذات (**ביטול**, bittul).

וזהו יסוד כל התורה להיות בטול היש לאין וכל השלשה דברים שעליהם העולם עומד היינו תורה ועבודה וגמ״ח [וגמילות חסדים] **כולם ענינם בטול היש לאין וע״י הבטול נעשה ההתכללות משא״כ בבחי׳ יש כו׳.**

وهذا هو أساس التوراة كلّها: إبطال «الشيء» (**יש**, yesh) أمام «اللاشيء» (**אין**, ayin). والأمور الثلاثة التي يقوم عليها العالم — وهي التوراة والعبادة وأعمال الإحسان — إنّما تقوم كلّها، في جوهرها، على إبطال «الشيء» أمام «اللاشيء». وبواسطة **ביטול** يتحقّق الاشتمال، بخلاف ما يكون في مستوى «الشيء»، إلخ.

13 **והנה דור הפלגה אמרו ונעשה לנו שם פן נפוץ כו׳ פי׳ שרצו ג״כ שיקבלו השפע מבחי׳ שם הוי״ה שהוא המשכה עליונה.**

والآن، قال جيل التفرّق: «ولنصنع لأنفسنا اسماً لئلا نتشتّت»، إلخ. والمعنى أنهم أرادوا هم أيضاً أن يتلقّوا الفيض من مستوى اسم **ה׳** (**הוי׳** / **שם הוי׳**، Havayah)، وهو امتداد علويّ.

וזהו ונעשה לנו שם פן נפוץ פי׳ שלא רצו שיומשך להם ההשפעה מבחי׳ שלמטה במדרגה שמשם יניקת החיצונים שיניקתם מאחוריים דשם אלקים ונק׳ לכך אלקים אחרים כו׳

وهذا هو [معنى] قولهم: «ولنصنع لأنفسنا اسماً لئلا نتشتّت»، أي إنهم لم يريدوا أن يُمدّوا بالفيض من مستوى أدنى مرتبةً، ومنه تستمدّ القوى الخارجية غذاءها؛ إذ إن غذاءها يأتي من الجانب الخلفي لاسم **אלקים** (**אלקים**، Elokim)، ولذلك تُسمّى «آلهة أخرى» (**אלקים אחרים**، elokim acherim)، إلخ.

כי זהו כל עיקר מעלת עולם התקון שהוא בחי׳ ההתכללות ולכן נאמר גבי יעקב שבעים נפש לשון יחיד משא״כ בעולם התהו מחמת שלא היה התכללות נמשך שבה״כ [שבירת הכלים].

فهذا هو جوهر فضل عالم الإصلاح (**תיקון**، Tikkun): أنه مستوى الاشتمال المتبادل. ولذلك قيل عن يعقوب (**יעקב**): «سبعون نفساً» (**נפש**، nefesh)، بصيغة المفرد؛ بخلاف عالم الفوضى (**תהו**، Tohu)، إذ لم يكن فيه اشتمال متبادل، فكان نتيجة ذلك تحطّم الأوعية.

14 **ואמנם הם ידעו אשר לקבל מעולם התקון הוא ע״י בטול היש כנ״ל בענין התקון ע״י שם מ״ה** [שם מ״ה] **והם לא רצו בזה**

غير أنهم كانوا يعلمون أن التلقي من عالم التصحيح (**עולם התקון**، Tikkun) إنما يكون بإبطال الذات (**ביטול**، bittul) القائمة بوصفها «شيئًا» (**יש**، yesh)، كما [شُرح] أعلاه في شأن التصحيح بواسطة اسم **מ״ה** (Mah)؛ لكنهم لم يريدوا ذلك.

וכמ״ש בלק״ת [בלקוטי תורה (להאריז״ל)] **להרח״ו** [להרבי חיים ויטאל] **ז״ל** [זכרונו לברכה / זכרונם לברכה] **שרצו לילך בשרירות לבם ושאעפ״כ** [ושאף על פי כן] **יומשך להם השפעת טובה כו׳ ע״כ נתחכמו לעשות המגדל והעיר.**

وكما ورد في ليكوتي توراه (**לקוטי תורה**) للحاخام حاييم فيتال (**רבי חיים ויטאל**)، **ז״ל**: إنهم أرادوا أن يسيروا وفق عناد قلوبهم، ومع ذلك أن يتدفق إليهم فيض الخير، إلخ. لذلك دبّروا بدهاء بناء البرج والمدينة.

15 **והוא שנתייעצו שע״י האחדות שיהיה ביניהם להיות חבור עצבים ע״כ עי״ז ימשיכו להם טובה והשפעה גשמית עכ״פ** [על כל פנים] **אף אם לא יהיה להם הבטול ועבודת השי״ת** [השם יתברך].

أي إنهم تشاوروا في أن الوحدة التي تكون بينهم — بأن يكونوا «متّحدين [حتى وإن كان اتحادهم] بالأصنام» — تتيح لهم بذلك اجتذاب الخير والفيض المادي إلى أنفسهم، على الأقل، حتى لو لم يكن لديهم إبطال الذات (**ביטול**, bittul) وخدمة **ה׳**، تبارك اسمه.

והיינו כי ידעו בכח שמוש השמות עליונים שבבחי׳ התכללות מאיר אור עליון ביותר וכמש״ל [וכמה שכתוב לעיל] **בענין עקודים בכלי א׳ שהוא בחי׳ ומדרגה גבוה מאד שהוא למעלה מעולם התהו ומעולם התקון.**

أي إنهم عرفوا، بفضل قدرتهم على استعمال الأسماء العلوية، أن نورًا بالغ السموّ يسطع في حالة الاندراج المتبادل — كما شُرح أعلاه في شأن مستوى «**עקודים**» (**עקודים**, Akudim) في وعاء واحد؛ وهو مستوى ومرتبة رفيعان جدًا، فوق عالم الفوضى (**עולם התהו**, Tohu) وعالم الإصلاح (**עולם התקון**, Tikkun).

16 **וע״כ אמרו ונעשה לנו שם שימשיכו ג״כ משם הוי״ה דהיינו ממקום הכולל לכל ההשתלשלות בשוה שהוא אור כללי כנ״ל**

ولذلك قالوا: «ولنصنع لأنفسنا اسمًا»، أي لكي يستمدوا أيضًا من اسم **ה׳**، أي من الموضع الذي يشمل سلسلة العوالم الهابطة (**השתלשלות**, hishtalshelus) بأسرها على السواء، وهو نور شامل، كما [ورد] أعلاه،

ולא יצטרכו להיות נכנעים תח״י [תחת יד] **הקדושה דעולם התקון דאצי׳ שמשם א״א להם לקבל רק מבחי׳ חיצוניות כו׳.**

وألا يضطروا إلى الخضوع لقداسة عالم الإصلاح (**תקון**, Tikkun) في عالم الانبثاق (**אצילות**, Atzilus)، إذ لا يمكنهم أن يتلقوا منها إلا من مستوى البعد الظاهري (**חיצוניות**, chitzoniyus)، إلخ.

17 **והיינו ע״י האחדות וההתכללות שיהיה ביניהם ולכן עשו העיר ומגדל דהיינו שהיה סימן להם שלא יתפרדו איש מעל אחיו**

أي إن ذلك يكون من خلال الوحدة والتداخل الذي يكون فيما بينهم. ولذلك صنعوا المدينة والبرج، أي إن ذلك كان علامة لهم على ألا ينفصل أحد عن أخيه،

כי רועי צאן היו זה הולך אנה וזה אנה ע״כ עשו עיר ומגדל גבוה כדי שיתקבצו כולם שם ולא יפרדו איש מעל אחיו וכמ״ש הראב״ע [הרבי אברהם אבן עזרא].

لأنهم كانوا رعاةً، فهذا يذهب إلى هنا وذاك إلى هناك؛ ولذلك صنعوا مدينةً وبرجًا عاليًا، لكي يجتمعوا جميعًا هناك ولا ينفصل أحد عن أخيه، كما كتب الحاخام إبراهيم بن عزرا (**אברהם אבן עזרא**).

וגם ע״פ רוחניות ג״כ ענין העיר והמגדל היה לתועלת החבור והיחוד (ע׳ [עיין] **בזוהר פ׳ נח דף ע״ד ע״ה).**

وأما بحسب [البعد] الروحي أيضًا، فكان شأن المدينة والبرج تحقيق الوصل والاتحاد (انظر الزوهار (**זהר**)، باراشات نوح (**נח**)، الصفحتين 74 و75).

וזהו מה שאמר הקב״ה הן עם אחד ושפה אחת לכולם כו׳ ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות.

وهذا معنى قول **קב״ה**: «ها هم شعب واحد، ولهم جميعًا لغة واحدة»، إلخ، «والآن لن يُمنع عنهم كل ما عزموا على فعله».

פי׳ כי לפי שבאמת ע״י ההתכללות והחבור נמשך ממקום עליון ביותר וכמ״ש חבור עצבים וגו׳

ومعنى ذلك أنه، في الحقيقة، من خلال التداخل والوصل، يُستمدّ [فيضٌ] من مقامٍ علويٍّ جدًا، كما ورد: «الالتصاق [مع ذلك] بالأصنام»، إلخ؛

וא״כ לא יבצר מהם כו׳ וא״כ הרי ח״ו [חס ושלום] **ימשיכו המים היוצאים מבית ה׳ לבית הכסא כו׳**

فعندئذٍ «لن يُمنع عنهم» إلخ؛ وإذا كان الأمر كذلك، فحاشا، كانوا سيجذبون المياه الخارجة من بيت **ה׳** إلى المرحاض، إلخ،

אשת הזמה כו׳ כיון שהם היו הולכים בשרירות לבם כו׳ ולא רצו לקבל הבטול והעול

وإلى المرأة الفاجرة، إلخ؛ إذ كانوا يسلكون وفق عناد قلوبهم، إلخ، ولم يريدوا قبول إبطال الذات (**ביטול**, bittul) والنير.

(וזהו כעין מ״ש פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם ואין זה ראוי כיון שכבר נפגם ע״י עץ הדעת א״כ ימשיך תוקף זה דעץ החיים בסטרא אוחרא ויגביר הרע וכמ״ש במ״א וכך הוא כאן).

(وهذا يشبه ما ورد: «لئلا يمد يده ويأخذ أيضًا من شجرة الحياة، ويأكل ويحيا إلى الأبد»؛ وهذا لا يليق، لأنه كان قد أصابه الخلل بالفعل بسبب شجرة المعرفة. وإذا كان الأمر كذلك، فكان سيجذب قوة شجرة الحياة هذه إلى الجانب الآخر (**סטרא אחרא**, sitra achra) ويقوّي الشر، كما ورد في موضع آخر؛ وكذلك الأمر هنا.)

ועל כן הבה ונבלה שפתם כו' פיזור לרשעים הנאה להם והנאה לעולם. וכנוס לצדיקים שיש בהם הבטול להשי"י [להשם יתברך] **הנאה להם והנאה לעולם כי ע"י ההתכללות נמשך ממקום עליון כנ"ל ולכן השלום הוא הכלי המחזיק ברכה:**

ولذلك: «هلمّ نبلبل لغتهم» إلخ. «تفرّق الأشرار نافع لهم ونافع للعالم»، واجتماع الصدّيقين، الذين لديهم إبطال الذات (**ביטול**, bittul) تجاه **ה'**، وهو مبارك، نافع لهم ونافع للعالم؛ إذ من خلال التداخل يُستمدّ [فيض] من مقام علوي، كما [تبيّن] أعلاه. ولذلك، فالسلام هو الوعاء الذي يحمل البركة.

LikuteiTorah.com
الباراشا الحاسيدية

حول هذه الطبعة

.the English translationو This edition contains the Hebrew text

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

.Our English translation, made from the Hebrew without Kehot’s notes: CC BY-NC 4.0

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication Society and likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/

الترجمة العربية والشروح: أُعدّت لموقع LikuteiTorah.com بمساعدة الذكاء الاصطناعي (openai/gpt-6-luna-pro:batch)، وقورنت بالنص العبري وبموقع سفاريا؛ ولم يراجعها محرر بشري بعد. يرجى التحقق من كل ما هو مهم بالرجوع إلى النص العبري.

طلب الريبي أن تُدرَس مَاماريم باراشا الأسبوع، «الباراشا الحسيدية»، خلال ذلك الأسبوع، موزعة على أيامه السبعة (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306–309). لماذا ندرسها، وما بركات الريبي: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

مشروع مجاني غير تجاري؛ لا يُباع هنا شيء. والمشروع غير تابع لكيهوت أو سفاريا أو مكتبة لوبافيتش. © likuteitorah.com

من likuteitorah.com/ar/torah-ohr/noach/4/

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق